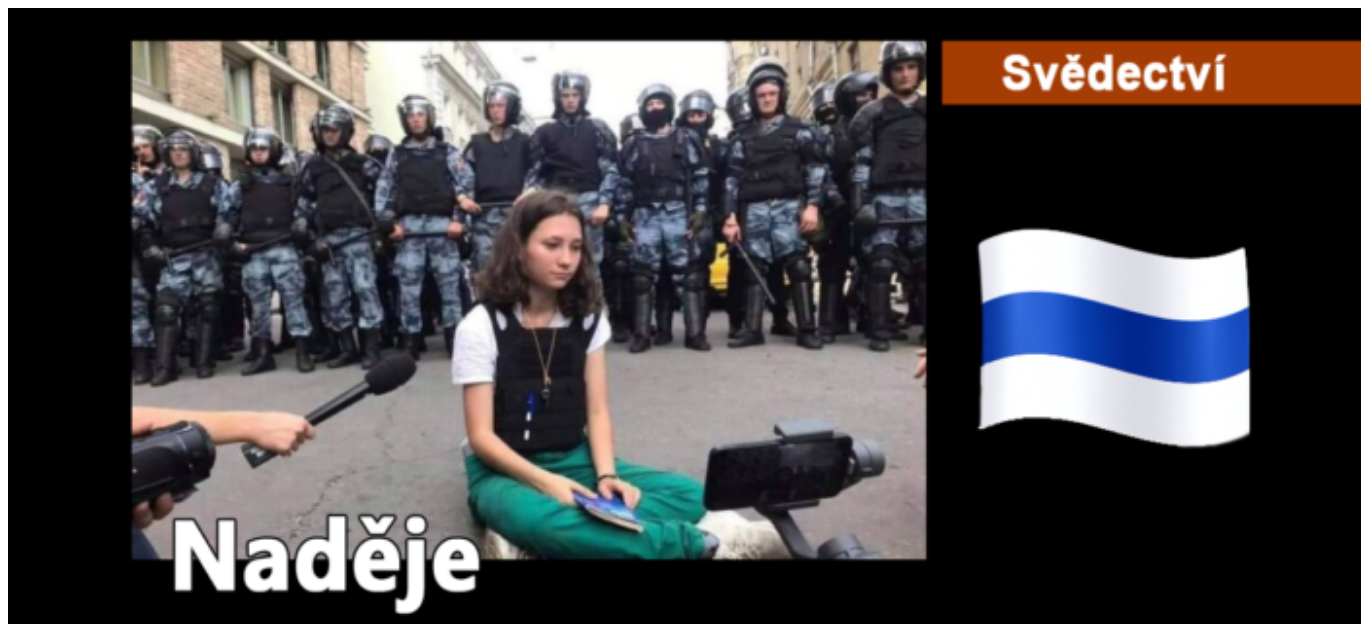

Svědectví: 20. Naděje v Rusku

20letá Ruska Olga Misik byla před rokem odsouzena na 2 roky a 2 měsíce, za to, že se – jako 17letá – zúčastnila demonstrace u památníku Rachmaninova v Moskvě: “Pokud se nyní, v těchto temných časech, dokážeme obrátit ke světlu, možná není vítězství až tak daleko.”

Svědectví

Sedmnáctiletá Olga Misik na demonstraci v Moskvě

Naděje

20letá Ruska Olga Misik byla před rokem odsouzena na 2 roky a 2 měsíce, za to, že se – jako 17letá – zúčastnila demonstrace u památníku Rachmaninova v Moskvě. Na demonstraci si sedla před příslušníka OMON (na obr.) a nahlas mu četla 31. článek ruské ústavy, který deklaruje právo občanů na nenásilné shromažďování.

Olga Misik přednesla před soudem úchvatnou řeč. Zde je několik myšlenek z ní, které se vyplatí přečíst a pamatovat:

„Lidé se často ptají: Máš strach? Ptají se to nejvíce ti, kteří v Rusku nežijí, neboť nechápou zcela realitu Ruska. Neznají bouchání na dveře uprostřed noci, zatýkání a uvěznění bez příčiny.

Neuvědomují si pocit zoufalství, který jsme nasáli s mateřským mlékem. A tento pocit zoufalství nás naučil žít v beznaději, jenže ta zároveň oslabuje strach. Strach ztrácí smysl, pokud nemáte žádný vliv na svoji budoucnost.

Nikdy jsem neměla strach. Cítila jsem zoufalství, beznaděj, bezmocnost, dezorientaci, úzkost, frustraci, vyhoření, ale nikdy strach. Nebála jsem se, když ozbrojenci vtrhli do našeho bytu a hrozili mi vězením. Chtěli mě vystrašit, ale já jsem se nebála. Smála jsem se a žertovala s vědomím, že v okamžiku, kdy se přestanu smát, budu ztracena.“

„Když mě vezli v černé dodávce, myslela jsem na to, že tento východ slunce bude nadlouho poslední,

který uvidím. Myslela jsem na svého otce, kterého jsem poprvé v životě viděla plakat. Na mámu, která mi šeptala do ucha: k ničemu se nepřiznávej. Byla jsem smutná a plná bolesti, ale strach jsem neměla.

Během posledních devíti měsíců (ve vězení) jsem však strach měla pořád. Od první noci jsem se ani jednou opravdu nevyspala. Každou noc jsem se budila na různé zvuky a představovala jsem si kroky na chodbě. Zmocňovala se mě panika při zvuku aut projíždějících pod oknem...

Kdosi řekl, že je nemožné se bát, když člověk ví, že má pravdu. Ale Rusko nás učí se bát. Je to země, která se vás pokouší každý den zabít, a pokud nejste součástí systému, už jste možná mrtví.

Samozřejmě, že jsem se zúčastnila protestu. Nelituji toho a jsem na své činy hrdá. Ve skutečnosti jsem však neměla na výběr. Musela jsem udělat to, co bylo v mé moci, proto nemá smysl ničeho litovat. A kdybych dostala opět tu možnost, udělám to znovu. Pokud by mi i hrozila poprava, udělám to znovu. Děkala bych to znovu a znovu, dokud by nezačala nějaká změna.

Říkají, že dělat pořád tytéž věci a očekávat jiný výsledek je definice šílenství. Zřejmě je naděje projevem šílenství. Ale nedělat to, v co věříte, jen proto, že někdo ve vašem okolí si myslí, že to nemá smysl, je pouze naučená beznaděj. A je lepší být šílenou v očích světa než být bytostí bez naděje ve svých vlastních očích. ...

Ale vy, kteří mě vězníte a odmítáte všechny argumenty obhajoby a přijímáte všechny falešné důkazy žalobců, velmi dobře víte, jakého zločinu se dopouštíte. Nemůžete však zakázat mládí. Nemůžete zakázat svobodu. Nemůžete potlačit pravdu.

Tento soudní proces ovlivní vaše životy mnohem víc než můj. Já jsem si vybrala, kde stojím. Je teď na vás, abyste si vybrali cestu, kterou v životě pojedete. Pokud mě odsoudíte, odsoudíte sami sebe..."

„Fašistická vláda se nikdy nejeví být fašistickou zevnitř. Vypadá jen jako občasná a nelogická cenzura a nějaké represe, které se vás netýkají. Ale já nejsem v tomto procesu jediná.

Dnes nerozhodujete o mém osudu, rozhodujete o svém vlastním. Nemůžete si donekonečna lhát. Víte, o co tady jde. Víte, kde je dobro a kde je zlo, svoboda a fašismus, láska a nenávisť, a rozhodnete-li se nepřidat se na správnou stranu, bude to od vás kolosální lež. Ti, kdo si vybrali zlo, si předplatili lístky do Haagu.

Neslibuji vítězství zítra, pozítří, za rok či za deset let. Ale jednoho dne zvítězíme, neboť láska a mládí vždy zvítězí. Nemůžu slíbit, že se toho dožiji, ale doufám, že se toho dožijete vy.“

„Posledních devět měsíců bylo těžkých a ptala jsem se sama sebe, jestli se mohlo něco udát jinak. Ale to jsem si jen namlouvala, neboť nic nemohlo být jinak.

Od okamžiku, kdy jsem vzala do rukou ústavu, byl můj osud vytesán do kamene a já ho přijímám s hrdostí. Udělala jsem správné rozhodnutí a za takové se v totalitním státě vždy zaplatí vysokou cenou.

Vždy jsem věděla, že jednou skončím ve vězení. Věděla jsem, že to, co jsem udělala, nebyla hloupost ani neštěstí či náhoda a už vůbec ne zločin. Vždy jsem věděla, že se to stane, a vždy jsem byla připravena. Ničím mě nepřekvapíte.“

„Nacistický režim jednoho dne padl, stejně jako padne fašistický režim v Rusku. Nevím kdy, ale jednoho dne se to stane.

Poslední slova Sophie Schollové (německé studentky a protinacistické bojovnice, kterou nacisté popravili v roce 1943) před popravou byla: „Slunce stále svítí.“

Opravdu, slunce stále svítí. Zpoza zdí vězení ho nevidím, ale vždy vím, že tam je. A pokud se nyní, v těchto temných časech, dokážeme obrátit ke světlu, možná není vítězství až tak daleko.“

podle Deník N, Martin M.Šimeček, 16.5.2021

-ek-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)